

v istem času
na vogalu ulice
do pasu golemu možaku
ljubezensko sklonjenemu
nad zavijajočim odkopnim kladivom
začnejo brezupno poskakovati roke

čez trenutek se on in ona zgrešita
čeprav sem v tej pesmi
napravil zanju
skoraj vse

Hripavost

ako enkrat ne bom
imel kaj povedati
ne vam ne sebi
bom obmolknil
s tolikšnimi vprašanji
s kolikšnimi odgovori

ako moj molk
porabijo zoper mene tako
da z njim prisilijo k molku
spet koga drugega
bom molčal le takrat
ko ne bom ne vas ne sebe
vprašal
ali imam ali ne
kaj povedati

Václav Burian

Je glasba

Je glasba brez ušes
in nasmeh brez zrcal?
Če obmolknil je, Babel kar
še naprej je?

Edino upanje.

Težka ura

Življenje me je začelo tikati,
še veter je z mano imel hec.
Pa včasih je tako krasno prišepetaval:
Ikar si, Romeo, Hynek.

Zdaj sem
Karel Nemec
ali pa mogoče Hermann Kafka
in razumevanja zase nimam več.

Večnost je

Večnost je v modi,
sedanjosti si sit.
Pa lažem o vodi
in molčim o krvi.

Marek Toman

Kaj menda pomeni
rana točno po neki črti
v moji dlani?

– Kdo zna brati
to pisavo
ta jezik
ta smisel?

In kaj menda pomeni
da smo?
Ali smo vsaj črka
glasnik
če že ne beseda?

In kdo in h komu
drži ta govor?

In kdo vpraša?

Jesen
Naenkrat je mogoče
obstati